

mijmering

Au bord de la mer, Valentine PRAX

marokkaan

Roans vriend is verdwenen. Hij was een hardwerkende Marokkaan die tegenover mijn huis een garagebox huurde. Die bestaan niet, hardwerkende Marokkanen, hoor ik bepaalde personen in mijn omgeving meteen roepen. Zouden ze gelijk hebben, dan was deze man de uitzondering op de regel. Hij was - is nog steeds, neem ik aan - stratenmaker en reed de hele dag met een ouwe diesel af en aan om materiaal van en op zijn aanhanger te laden. Tussendoor had hij tijd om met Roan te kletsen, die hem bijzonder interessant vond en hem altijd even mocht 'helpen'.

Het duurt lang voordat bepaalde grapjes de wereld uit zijn. De Hardwerkende Marokkaan, de Slimme Turk en de Eerlijke Antiliaan moeten het nog steeds ontgelden. Alleen Syriërs komen er goed vanaf, de heftige oorlogssituatie in hun thuisland werkt in hun voordeel. Een goede vriend van mij is ook niet vrij van vooroordelen en dikt die graag aan. Toen een joggende man met een Arabisch uiterlijk ons tijdens een wandeling inhaalde zei ik 'kijk, deze loopt in ieder geval hard!' 'Hij heeft vast iets gestolen', reageerde de vriend zonder een spier te vertrekken. Hij is het type dat geen vlieg kwaad doet, ik wist wel ongeveer hoe ik die grap - die ik om z'n ad-remheid wel kon waarderen - moest plaatsen. Een tijdje later kwam dezelfde vriend met een brede grijns vertellen dat hij een Turks vrouwtje met scootmobiel en al uit de struiken had gered. Ze had net boodschappen gedaan en wilde hem met alle geweld een door de val gedeukte doos Turkse zoetigheid geven als bedankje. 'In mijn maag splitsen' zei mijn vriend.

Toen hij de doos opende en er een snoepje uitnam keek hij me over zijn bril aan. 'Zou ik het durven'? Om er, toen hij na de eerste hap niet kokhalzend ter aarde stortte, nog een handvol naar binnen te werken.